

Tömegpuszító fegyver

A szombathelyi Bloom-nap körüli vitában most megszólal Abajkovits Péter városi képviselő is, akit az idei rendezvény ellenlobbistájának tartanak. Úgy véli, a Bloomsday elmúlt 10 éves hagyományától idegen, hogy valaki "(jelesül Najmányi) alpolgármesteri (össze)kacsintásra kinevezte önmagát fesztiváligazgatónak, aki mindenben illetékes, aki lehetséges pénzek fölött diszponál, aki dönt".

2004 | 06 | 07 Nyugat.hu

- ▶ Téved Vágvölgyi András, amikor azt sejteti, az összefogás hiánya miatt eresztődött le tizedére Najmányi fesztiválprogramja. A valóság sokkal prózaibb: a "főszervező-fesztiváligazgató-művészeti vezető" lobbicéggel megerősítve is csak a korábban meglengetett több tízmilliós támogatás aprócska töredékét tudta megszerezni projektje megvalósítására. Ebből következően aztán az az elképzelés is látványosan borulni látszik, hogy majd most Najmányival lehet ebből az egészből egy igazi tömegrendezvényt csinálni, valódi városi reprezentációt, olyan nagyszabású népünnepélyt, ahol - a helyi politikai mainstream nagy örömeire - mondjuk egy éppen aktuális miniszterasszonyt lehet tógában kocsikáztatni.

Megmondom őszintén, nem bánom, hogy talán ezúttal megússzuk a tógát... De úgy hiszem, az egész történet lényege nem ez, hanem teljesen más.

Némi közöm volt a Bloomsday elmúlt 10 éves történetéhez, és elmondhatom, hogy sokan, sokféleképpen csinálták, több ízlésvilág működött egy időben, városi intézmények (MMIK, Művészetek Háza, Képtár) helyi meg nem helyi művészek, a Dáblin folyóirat vagy a Leopold Bloom művészeti lap köre (melyhez magamat is sorolom) szervezték, alkották, adták elő a magukét minden év június 16-án. Kár tagadni, konfliktusok és viták is voltak közben (mint társasházi szomszédok között ez időnként előfordul), ám senki sem akart házmester lenni. Magyarán senki sem gondolta azt, hogy úgy kell megvalósítania a maga művészeti koncepcióját ezen a napon, hogy valamiféle főnökként a többieket maga alá gyűri.

Most mégis ez történt. Abból, hogy Najmányi Lászlót jó művésznek tartom vagy tavalyi darabjának megvalósulásáért magam is veszekedtem eleget, nem következik az, hogy erkölcsileg elfogadjam jelenlegi alapállását. Ha van valami, ami teljességgel idegen a Bloomsday elmúlt 10 éves hagyományától, szabad szellemiségétől és sokszínűségétől, éppen az, hogy valaki (jelesül Najmányi) alpolgármesteri (össze)kacsintásra kinevezte önmagát fesztiváligazgatónak, aki mindenben illetékes, aki lehetséges pénzek fölött diszponál, aki dönt. Volt, aki a korábbiak közül ezt az új helyzetet elfogadta (lelkük rajta), de akadt olyan is, aki nem kért se belőle, se a beígért pénzből. Én az utóbbiak közé tartozom. És nem várom el, hogy szeressenek érte.

Abajkovics Péter
abaj@enternet.hu

Vonatkozó cikkünk:
ReJoyce - egy vita, mely jellemző a városra